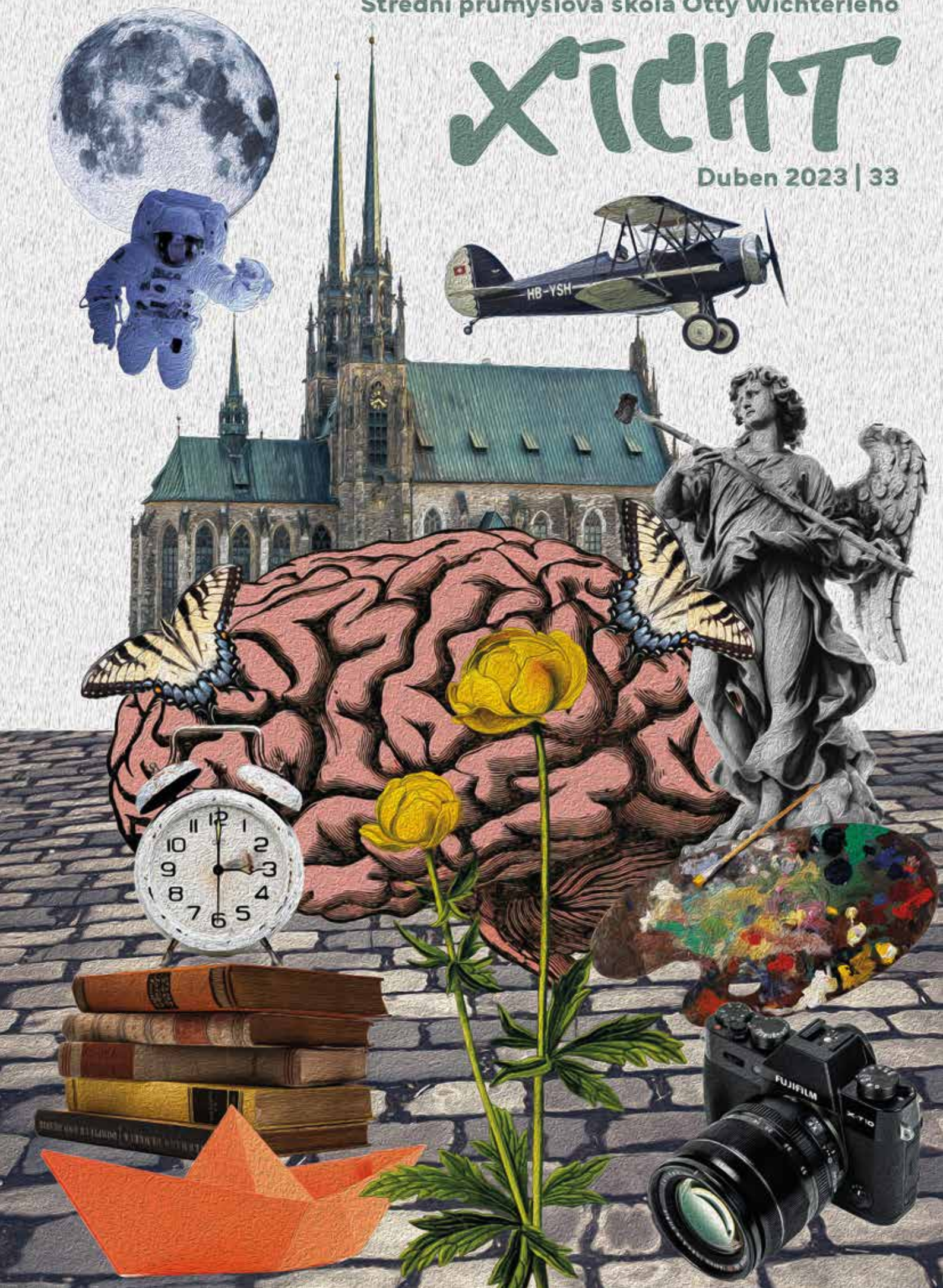

Střední průmyslová škola Otty Wichterleho

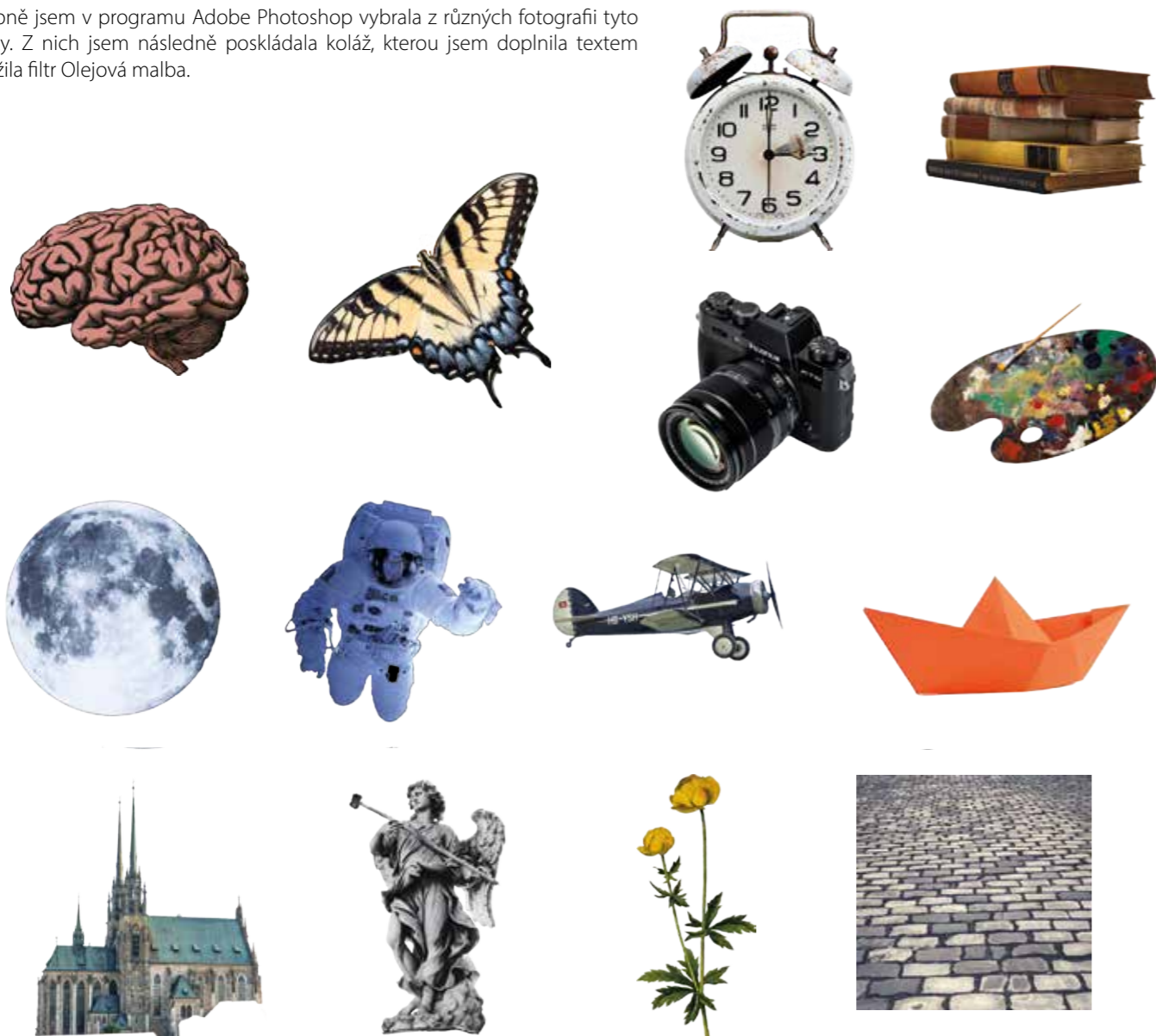
Xicht

Duben 2023 | 33

JAK VZNIKLA TITULNÍ STRANA ČASOPISU

Postupně jsem v programu Adobe Photoshop vybrala z různých fotografií tyto objekty. Z nich jsem následně poskládala koláž, kterou jsem doplnila textem a použila filtr Olejová malba.

Marika Jelínková, 3. TG

ÚVODNÍ SLOVO ŘEDITELE ŠKOLY

Milí studenti.

Začnu pozitivně. Před půlnocí 20. března nám začalo jaro, což je období pozitivních změn, zlepšení počasí, příroda se probouzí a začínáme se pomalu těšit na prázdniny, které nás čekají již za necelého čtvrt roku. Pro naše finalisty začne období intenzivního dohánění všech restů a chybějících vědomostí, které se mohou hodit u maturit či závěrečných zkoušek. To možná někdo moc pozitivně nevnímá, ale je to jen sprint před úspěšným zakončením několikaletého snažení.

Jsem rád, že se nám ve škole daří i další dílčí pozitivní změny. Určitě jste si všimli, že výrazně prokoukla školní posilovna, opravili jsme přístup do školy, bývalý klub, který neměl už nějaký čas využití, předěláváme na knihovnu, v podkroví „centra“ jsme dali do pořádku učebnu pro grafiky.

Tím ale naše snažení nekončí, ještě letos se chystám k úpravě tzv. Školy II, části, kde sídlí aranžérky a kadeřnice. Máme připravený záměr na vybudování tzv. workoutového hřiště za kolejemi u „centra“. Tady ale záleží na udělení povolení kraje a následném získání dotace od sponzora. Není to tedy sice zatím jisté, přípravy ale už preventivně běží. „Kdo je připraven, není zaskočen,“ řečeno slovy klasika a my se zaskočit nechceme nechat. Šance na schválení a dotaci je relativně veliká.

Nechci tvrdit, že vše se vždy všem daří. Kromě radostí máme všichni občas i nějaké starosti. Mnoho negativních zpráv k nám proudí ze všech sítí a médií každým dnem a je jen na nás, jak se jimi necháme zasáhnout a ovlivnit. Kdysi mi jeden moudrý a vážený člověk řekl, že se mám vážně zabírat jen tím, co mám moc a sílu nějak ovlivnit k lepšímu. Pokud to ovlivnit nemůžu, mám to nechat na těch, kteří to zvládnou. Od té doby se snažím zprávy a myšlenky třídit a osobně řešit jen ty, které se mě dotýkají, a mohu na ně mít nějaký, i když malý, vliv. Velmi důležitá je ale ta snaha o posun k lepšímu. Proto nejsem necitlivý k dění na východ od nás, a i když svým snažením ztrádně moc neovlivním, hledám možnosti, jak svým dílem aspoň trochu přispět. Proto jsem taky byl volit nového prezidenta a jsem rád, že moje volba dopadla dobře, i když netvrdím, že nový prezident je člověk bez chyb a úplný ideál. Ale to není nikdo z nás. A i jeho nástup dává naději na pozitivní změny, stejně jako to jaro, které právě nastupuje.

Proto všem přeji, buďte pozitivní, hledejte cesty ke změnám k lepšímu zítřku a radujte se z každého nového rána. Ne všem je totiž dopřáno.

Zdraví Vás všechny Váš ředitel.

NOVÁ ŠKOLNÍ PSYCHOLOŽKA SE PŘEDSTAVUJE

Vážení studenti a rodiče,

od 1. února 2023 jsem začala pracovat ve Střední průmyslové škole O. Wichterleho na pozici školní psycholožky, a stala se tak součástí školního poradenského pracoviště.

Působím ve Velkém Poříčí ve dnech:

pondělí: 10–16 hodin

středa: 10–16 hodin

Moje náplň práce vychází jednak ze zákona, ale také z potřeb školy. Poskytuji služby studentům, pedagogům i rodičům. Mezi mé činnosti například patří:

- individuální konzultace pro studenty, učitele, rodiče
- poskytování krizové intervence
- programy pro třídy (např. na podporu dobrých vztahů ve třídě, prevence rizikového chování atd.)
- školní neúspěšnost
- metodické vedení a podpora učitelů v náročných situacích
- informování, vedení a podpora rodičů v náročných situacích atd.

Ze své praxe vím, že někdy stačí jedna schůzka, ale někdy je potřeba scházet se pravidelněji. Je to velmi individuální, záleží na konkrétní situaci, tématu, časových možnostech a představách samotného klienta. Dodržuji etický kodex, který podporuje důvěru mezi mnou a klientem, avšak ve většině případů se s nezletilým klientem domluvíme na tom, co rodičům sdělím, aby byli o průběhu péče dostatečně informováni. Někdy je potřeba konzultace s rodiči i u zletilého klienta, pak se to děje s jeho souhlasem. Jsou však i situace, kdy mám ohlašovací povinnost jako každý jiný občan. Týká se to extrémně závažného jednání, jako je například informování o trestném činu. Pak není možné uchovat informace jako důvěrné.

Budu se těšit na setkání s Vámi, každý je vítán.

Mgr. Petra Lišková, školní psycholožka

V ČEM VÁM MŮŽE POMOCI SOCIÁLNÍ PEDAGOG

- Vyhledává žáky se speciálními potřebami a pomáhá jim.
- Přípravuje a ovlivňuje podmínky pro začleňování dětí s různým stupněm podpory do vzdělávání.
- Pomáhá vytvářet plány podpory pro žáky.
- Komunikuje a spolupracuje s vyučujícími, výchovným poradcem, kariérovým poradcem a školním psychologem.
- Vytváří podmínky pro navazování kontaktů s rodinou.
- Poskytuje individuální konzultace pro žáky a krizovou intervenci pro žáky i jejich zákonné zástupce.
- Rozvíjí sociální dovednosti prostřednictvím interakčních cvičení a zjišťuje sociální klima ve třídách.
- Podílí se na zavádění inkluzivních změn do praxe.
- Spolupracuje s odbornými poradenskými a zdravotnickými zařízeními, policií a státními organizacemi.
- Provádí sociální terapie.

Mgr. Bc. Renata Kuldová, sociální pedagog

ČINNOST ŠKOLNÍHO METODIKA PREVENCE

Prvním jarním dnem pokračovaly v naší škole preventivní přednášky por. Mervarta z Policie ČR pro třídy 1. PD, 1. TG, 2. AT a 2. PD. Tentokrát žáky zaujalo téma Návykové látky, které provázal film, během kterého žáci vyplňovali krátký dotazník a odpovídali na otázky. Spolupráci s policejním preventistou plánujeme i nadále a do konce školního roku ji rádi využijeme znovu.

Mgr. Zuzana Kovářová, školní metodik prevence

ČINNOST VÝCHOVNÉHO PORADCE V NAŠÍ ŠKOLE

Jako výchovný poradce se zde často zmiňuji, že mám na starosti i kariérové poradenství. Tentokrát článek nebudu psát já, ale poprosila jsem studentku ze třídy 4. PD Zuzanu Fabiánovou, aby vám popsala své zkušenosti s výběrem vysoké školy.

„Určitě nejsem jediná, kdo má v plánu hlásit se na vysokou školu, ať už letos, nebo až příští rok. V posledním roce jsem navštívila několik těchto škol a také výstavu Gaudeamus a ráda bych se s vámi podělila o svoji zkušenost. Bylo to užitečné? Určitě ano. Pokud si nejste jistí, jakým směrem byste chtěli jít, tak nejlepším způsobem, jak si udělat obrázek o možnostech pokračování ve studiu, je navštívit právě veletrh jako je Gaudeamus. Díky němu jsem se seznámila s vysokými školami, o kterých jsem předtím příliš nevěděla, a dozvěděla se víc o těch, které mě zaujaly v minulosti. Nevýhodou však je, že se může stát, že vám na místě nebudou schopni odpovědět na všechno. Obzvláště, pokud se hlásíte na ne příliš populární obor. Když už vás některá škola zaujme, nejlepší je se na ni jet osobně podívat na Den otevřených dveří. Ty se konají několikrát ročně a umožňují vám si prohlédnout prostory školy, promluvit si se stávajícími studenty i s vyučujícími. Podle mě je to velmi důležité, protože vám to dovolí školu skutečně poznat. A co je lepší? To záleží čistě na vás. Tak jako tak vám přeji úspěšné přijímací zkoušky a studium, které vás bude naplňovat.“

Ing. Petra Lantová, výchovný poradce

WICHTERLE DAY

Udělat něco netradičního, zajímavého, nevšedního. Něco, co ostatní nedělají. A... V letošním roce (konkrétně 27. října) uplyne 110 let od narození Otty Wichterleho, jehož jméno naše škola v názvu nosí. Tyto dva téměř nesouvisející podněty v nás zapálily myšlenku na uspořádání akce, kdy pod širým nebem široké veřejnosti představíme to nejlepší z naší oborové nabídky.

Ve středu 27. září tak s měsíčním předstihem před tímto výročním hronovské náměstí ovládnou módní přehlídky, ožíví malíři, vznikne aranžérská dílna a kadeřnický salon. V prostoru před Jiráskovým divadlem bude zaparkována nejen naše školní škodovka, u které se budou měnit kola, ale i historické vozy firmy Wikov z první republiky. Čím se baví elektrikáři, to si lidé vyzkouší v elektrokoutku a dominantou strojírenských oborů bude samozřejmě robot.

Do návrhů vizuální podoby plakátů, plachet a dalších materiálů se pustili žáci třídy 3. PD. Stejně tak ostatní třídy pomáhají s jednotlivými úkony. Někteří studenti pak budou přímo 27. září naši školu na náměstí reprezentovat. Děkuji již teď všem, kteří se zapojili a ještě zapojí.

Markéta Machová, koordinátor spolupráce firem a školy

ŠKOLNÍ KNIHOVNA OČIMA STUDENTA

Nečekejte knihovnu s policemi přetékajícími vědeckými či odbornými spisy. Naše školní knihovna je skromné zařízení, ve kterém se budete jako začínající čtenáři lehce orientovat. Víím, že většina z vás na knihy nahlíží jako na nekonečný zdroj nudy. Velmi však záleží na výběru vhodného autora, kterého ve školní knihovně zcela jistě naleznete.

Já mám knihy rád. Literatura se pro mě stala euforií, zejména když jsem se v určitých aspektech shodoval s autorovými pocity a jeho pohledem na život. Mými oblíbenými spisovateli se stali např. Bukowski se svými nekonvenčními prózami, Hemingway s úsporným, popisným a novinářským stylem či Dostojevskij s Kafkou, u kterých nalezneme díla až filozofického rázu s vynikajícím psychologickým prokreslením postav.

Čtení je jako víno, ke kvalitním hroznům je třeba se propít. Moje rada zní: Čtete dobré knihy a dopřejte si doušek kvalitního vína.

Tomáš Smišek, 4. PD

NOSOROŽEC DOPUTOVAL DO ZOO VE DVOŘE KRÁLOVÉ

Na neobvyklou cestu se v polovině února letošního roku vydal model návrhu výstavy, jehož stěžejním námětem je pocta vyhynulému druhu nosorožce. Tématem vymírání tohoto živočišného druhu se v covidovém období při distanční výuce zabýval žák posledního ročníku oboru Grafický design Jan Šatara, v současné době studující na Fakultě designu a umění L. Sutnara v Plzni. Na konci jeho projektové školní práce vznikl unikátní model pomyslného pomníku, který je propojením prostorové práce, ilustrace, počítačové i užité grafiky. Cílovým umístěním se stalo Safari a ZOO Dvůr Králové, kde je v současné době keramický nosorožec s vytvořeným výstavním zázemím prezentován v kongresovém centru.

Mgr. Lívia Součková

ÚČAST V SOUTĚŽI STUDENTSKÝ DESIGN 2023

V letošním kole již 31. ročníku soutěžní přehlídky prací žáků středních a vyšších odborných škol s výtvarnými a uměleckořemeslnými obory Studentský design bude naši školu zastupovat zpracovaný výstup praktické maturitní zkoušky loňského školního roku, a to návrh mobilního dětského koutku a vybraných propagačních prostředků souvisejících s jeho provozováním při konkrétní události oslav Dnů evropského dědictví organizované městem Nové Město nad Metují, který vytvořil student našeho oboru Grafický design Ondřej Voják. Tento projekt v sobě zahrnuje ruční maketu v měřítku 1:10 doplněnou vysvětlujícími texty v přílohové dokumentaci, skici, propagační materiály a ústním prezentováním vysvětlující projekci. Práce bude soutěžit v kategorii PRODUKTOVÝ DESIGN – interiérová tvorba a výstavnictví, tedy v odvětví, kterému se Ondřej výrazně věnoval již v naší škole a v současné době v tomto typu studia pokračuje na UMPRUM v Praze.

Mgr. Lívia Součková

MMT ČR JIHLAVA 2022

Dne 24. 11. 2022 se studenti oboru Modelářství a návrhářství oděvů zúčastnili soutěže Mladý módní tvůrce Jihlava 2022. Jedná se o soutěž, kde je možno zhlédnout modely oděvních škol z celé České republiky i ze Slovenska. Naši studenti se prezentovali ve čtyřech kategoriích – Volná mladá móda, Společenské oděvy, Sportovní oděvy a Inspirace z lesa. Nejúspěšnější byli v kategorii Společenské oděvy, ve které se umístili na 4. místě s kolekcí Milovat nenáviděně a v kategorii Sportovní oděvy obsadili s kolekcí Stop předsudkům 5. místo. Přestože nás stupně vítězů těsně minuly, umístění nás velmi potěšilo a je velkou inspirací do další tvorby.

Ing. Eva Bergmannová

CESTA ZA NÁVRHÁŘKOU TATIANOU KOVAŘÍKOVOU

Ve středu 1. února studenti oboru Modelářství a návrhářství oděvů využili pozvání od módní návrhářky Tatiány Kovářkové do Prahy, a to nejen do jejího obchodu Boutique Tatiana, ale také do jejího ateliéru, kde se provádí realizace jejich návrhů a nápadů.

V Boutique Tatiana jsme si mohli prohlédnout její modely. Líbila se nám nejenom jednoduchá elegancie modelů, neobvyklá kombinace kvalitních materiálů, ale také velmi krásné provedení. Paní Tatiana nám poskytla spoustu zajímavých informací o své práci, s jakým časovým předstihem musí být kolekce navrženy, a kde objednává materiály. Opomenuto nebylo ani navrhování a šití šatů pro televizní pořad Star-Dance.

V ateliéru, který nás překvapil svým komorním prostorem, nám ukázala střihy, se kterými pracuje. Viděli jsme rozeřité oděvy i společenské šaty celé ručně šité. Doménou paní Kovářkové jsou právě společenské šaty, ty jsou obvykle šité jako originální kousky pro konkrétní zákaznice.

Na UMPRUM jsme si prohlédli práce v Ateliéru designu oděvu a obuvi, v Ateliéru módní tvorby, v Ateliéru textilní tvorby a v Ateliéru ilustrace a grafiky. Velmi zajímavé byly kreativní materiály, ze kterých byly práce zhotoveny. Součástí každé práce bylo portfolio, které přibližovalo průběh tvorby modelu od okamžiku inspirace.

Ing. Eva Bergmannová a Pavla Baldrychová, 2. M

VÝSTAVA FRAGILITÉS

Těsně před vánočními prázdninami se třídy 3. T a 3. TG vypravily na výstavu Fragilités do pražského Rudolfinu. Jak název výstavy napovídá, byly některé exponáty opravdu velmi křehké. Výstava ukazuje vize a tvůrčí zpočívá tradici význam křehkosti ve smyslu slabosti, bezmoci či pasivity, a naopak ji považuje za zdroj síly. Součástí výstavy jsou i dvě velmi zajímavé projekce, které ukazují křehkost a zranitelnost nejen člověka, ale i celého ekosystému.

Počasi nám přálo, a tak jsme si po prohlídce výstavy nemohli nechat ujít vánoční trhy na Staroměstském náměstí a samozřejmě i procházku po Karlově mostě. Krátce řečeno – nádherná!

Ing. Ilona Černická

VELIKONOČNÍ VÝSTAVY

Jako každý rok i letos organizuje naše škola velikonoční prodejní výstavy. Jejich „autory“ jsou žáci oboru Aranžér. Konkrétně 18. března proběhla výstava v Obecním domě ve Velkém Poříčí, 27.–30. března v Městské knihovně Náchod a 2. dubna v Sále J. Čapka v Hronově.

Iva Krtičková a Bc. Hana Semeráková

EXKURZE DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY

V pátek před jarními prázdninami jsme navštívili Poslaneckou sněmovnu v Praze. Jednalo se o zamluvenou exkurzi studentů nástavbového studia, oboru Podnikání.

Na Malostranském náměstí se nás ujal civilní zaměstnanec Poslanecké sněmovny. Ten nás celým areálem provedl a vysvětlil nám fungování našeho zákonodárského sboru. Ať už se jedná o schvalování zákonů nebo mezinárodních smluv, o výkon parlamentní kontroly vlády, o způsob volby klíčových ústavních a jiných státních orgánů nebo třeba o zapojení poslanců a senátorů do rozhodovacích procesů v rámci Evropské unie a jiných mezinárodních organizací.

Celý komplex budov je historickým skvostem, který jsme si prohlédli, a v prostorách mohli i fotografovat. Studentům se exkurze líbila a možná někdo z nich v budoucnu zasedne jako poslanec v zákonodárném sboru.

Ing. Lucie Maršálková, Mgr. Bc. Renata Kuldová

EXKURZE V ARMÁDNÍM MUZEU

Ve středu 25. ledna jsme společně s třídou 2. AT v rámci výuky občanské nauky navštívili Vojenský historický ústav v Praze, konkrétně Armádní muzeum, které se nachází nedaleko památníku na Vítkově. Tento památník postavili naši předci jako poděkování a vyjádření úcty legionářům. Veteráni, i ti novodobí, se zařadili mezi hrdé pokračovatele legionářských tradic.

V muzeu se nachází celkem 8 expozic ve čtyřech patrech, jednotlivé expozice jsou rozdělené do určitých období. Pozornost je věnována především období husitství, 1. a 2. světové válce, Československé republiky v letech 1918-1938, poválečnému období i nejnovějším dějinám. V poslední části expozice se mohou návštěvníci také seznámit s uniformami a vybavením vojáků, kteří se účastnili zahraničních misí, včetně atypických ubikací.

Průvodce jsem nepožadoval, neboť jako bývalý voják speciálních jednotek a účastník zahraničních misí jsem žákům poskytl výklad sám. Dle mého názoru si to všichni přítomní žáci užili a z prohlídky armádního muzea byli nadšeni.

PaedDr. Ing. Josef Rojšl, MBA

KADEŘNICKÁ SOUTĚŽ

Dne 27. ledna se konala školní soutěž v náročném účesové tvorbě na téma ŘECKÉ BOHYNĚ. Na 3. místě se umístila žákyně Izabela Lankašová, na 2. místě Veronika Vejrostová a zvítězila Aneta Voborníková. Ze školního kola postoupila dvě děvčata, která obsadila 1. a 2. místo, do Lanškrouna na mezinárodní soutěž konanou 9. února. V Lanškrouně byla velká konkurence, ale děvčata se nedala a bojovala. Byl to velmi náročný den, ať už na přípravu, tak i na samotné zpracování účesu. Nastalo vyhlášení a okamžik pravdy. Z 26 soutěžících obsadila krásné 14. místo Aneta Voborníková a na 8. místo se „vyčesala“ Veronika Vejrostová. Velké díky patří naší paní mistrůvce Bc. Simoně Sedláčkové za pomoc, kreativitu a velkou trpělivost s námi. Byl to velký přínos a nová zkušenost pro všechny zúčastněné žákyně.

Veronika Vejrostová a Aneta Voborníková, 3. K

LABORKY MĚŘENÍ BAREVNOSTI

Cože??? Barva je prostě barva, a jak se dá asi měřit??? Barvy přece všichni znají – červená jako rajče, modrá jako obloha, zelená jako tráva, žlutá jako sluníčko...

To je sice fakt, ale člověk umí vnímat mnohem víc barev, třeba světle zelenou a tmavě zelenou, ale je jich ještě víc, mnohem víc! Jen už je neumíme přesně popsat slovy.

To, jestli mají tiskoviny, vytištěné v průběhu jedné zakázky stejnou barevnost, zkoumala na vlastní kůži třída 3. TG ve své laboratorní práci. Pomocí spektrofotometru jsme měřili, jak moc se od sebe liší barvy na referenčním vzorku a na výtiscích. Díky naměřené odchylce jsme mohli tisky seřadit od výtisku, který se vzoru podobal nejvíce, po ten, který naopak nejméně. Také jsme se přesvědčili o tom, že lidské oko není k posouzení barevnosti dostačující, a to z toho důvodu, že každý vidíme barvy lehce odlišně. Proto jsme se naučili barvy měřit právě spektrofotometrem, přístrojem, který umí barvu změřit a matematicky popsat.

Také nás velice zaujalo, jak se může měnit vnímání barev podle toho, při jakém osvětlení je pozorujeme. Práce nás velmi bavila a byli jsme rádi, že jsme si mohli zase něco nového vyzkoušet.

Eliška Munzarová, 3. TG

MÁME STUŽKY!

Na začátku listopadu proběhl tradiční stužkovací večírek třídy 4. TG a žáci si jej společně se svými učiteli náležitě užili. Stužky jsou tedy připendleny na batohy a bundách a nyní začíná období zodpovědného studia posledního učiva – a v květnu hurá k maturitě!

Ing. Petr Michal, třídní učitel

DOMOV MLÁDEŽE BĚHEM ŠESTI LET

Tímto článkem bych vás chtěla seznámit se svými šesti lety v domově mládeže. Je to až neuvěřitelně neuvěřitelné, že? Šest let studia v jedné škole, za stejných podmínek a se stejnými lidmi? Rozhodně ne. Rozkvět domova mládeže je tu opravdu znát. Z materiálního hlediska se náš „intra“ posunul do 21. století. Říkáte si, že to je samozřejmé? Rozhodně ne. Když jsem před lety nastupovala, dost dobře si pamatuju, jak to tu vypadalo. Nábytek jak u mojí babičky, postel, ze které padala prkna, když se v noci pohnete, nebo staré proležené palandy. Můj pokoj se skládal z jednoho stolu, dvou židlí, jedné skříně a dvou postelí. Pro kluky ta jedna skříně asi nebyla takovou noční můrou jako pro nás holky.

Postupem času díky pedagogickému dohledu pana Marcela Stratíla, nočního vychovatele a paní Středové se tyto nedostatky začaly řešit a měnit. Později nastoupila paní vychovatelka Lepšová a ona přiložila ruku k dílu, aby došlo ke změnám a zlepšení podmínek. Začal se měnit nábytek, už mohl mít někdo svoji vlastní skříně, stůl a novou postel. Dokonce se zavedly potravinové skříně, do kterých si ukládáme své mňamky, kterými nás vybaví doma.

Další poměrně velkou změnou byla rekonstrukce kuchyně v prvním patře a společenské místnosti v druhém patře. Kuchyňka se změnila v domácí kuchyň, která se využívá opravdu naplno. Do společenské místnosti přibýly nové gauče, televize, koberec a drobné doplňky. Po čase byla vyměněna okna, vymalovalo se, udělala se nová fasáda a všechny pokoje se plnily novým nábytkem. Musím říci, že si nemáme na co stěžovat. Pan vychovatel Stratílek byl vždy zastáncem „otevřených dveří“ a vím, že někteří z nás to opravdu využívají. I vychovatelé udělali upgrade ve svých pracovnách. V hlavní vychovatelně je také nový nábytek

DŘÍVE

NYNÍ

Věřím tomu, že postupem dalších let se bude rekonstruovat a vylepšovat dál. Ale ty největší změny se odehrály v mých šesti letech bydlení v intru. Přece jen jsme tu víc než doma a chceme mít dobré zázemí, kde se budeme cítit příjemně. A díky tomu si tu třeba prodloužíte své studium jako já.

Dominika Křelinová, 1. TGZ

Z LITERÁRNÍ TVORBY NAŠICH ŽÁKŮ VÝTVARNÉ PRÁCE NA TÉMA STVOŘENÍ SVĚTA (PŘEDMĚT ALTERNATIVNÍ TVORBA)

SDÍLENÍ, NEBO ŽIVOT?

Všichni máme svůj milovaný chytrý telefon. První věc, na kterou se ráno podíváme a poslední, kterou vidíme před spaním. Je úžasné používat všechny ty možnosti. Ale zamysleli jste se někdy nad tím, jestli celý náš život není pouze v něm?

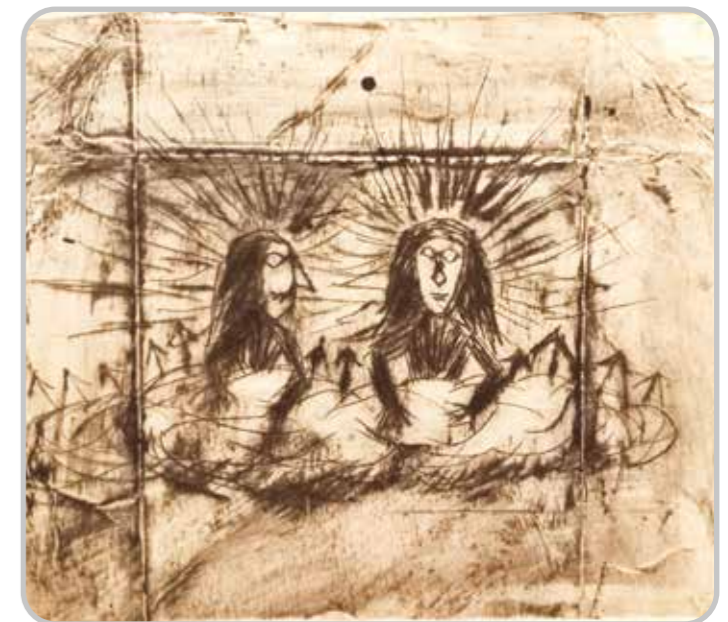
Naši rodiče si jistě pamatují na vznik první sociální sítě. To nadšení z něčeho nového. Koho by napadlo, že z tak nevinné pomůcky pro komunikaci se může stát příčina závislosti a psychických problémů. Místo plné nenávisti, falešných životů a často skryté propagandy.

Dnes máme každý několik sociálních sítí. Snažíme se ohromovat ostatní svým dokonalým životem. Ale je opravdu skutečný? Dokonale uklizená domácnost s nádhernou výzdobou, ale co se skrývá ve vedlejší místnosti? Krásné slečny s dokonalými postavami, ale co všechny ty hodiny v editoru fotek? Většina obsahu není pravda, ale i přesto si to náš mozek nedokáže uvědomit.

Jsou sociální sítě pouze špatné? Určitě je to skvělý nástroj na propagaci nebo rozjetí nějakého byznysu. Bohužel většina lidí na těchto platformách žije pouze srdíčky a komentáři. Závod o to, kdo bude mít více srdíček. Je to opravdová radost, nebo pouze iluze radosti? Jak můžeme být šťastní z něčeho, co ani není skutečné?

Dokážete si vůbec představit, že potkáte někoho bez sociálních sítí? Přiznejme si, že by ihned v našich očích klesl. Žije snad pod kamenem, když nemá žádnou sociální síť? Je vůbec úniku z této virtuální pasti? Není, jsme svázaní do neviditelných sítí srdíček, komentářů a sdílení. Nedovedeme si ani představit, že bychom nemohli sledovat životy ostatních. Vždyť přece člověk je od přírody pozorovatel. Uvázli jsme v nereálném světě, který se pro nás stal reálným.

Kristýna Kulhavá, 4. TG

Stvoření světa – Adéla Merková, 4. PD

NEZAPOMENUTELNÝ VÝLET

Jako malá jsem svým rodičům dělávala naschvály. Pamatuji si, že jsem se moc ráda schovávala. Mnohokrát jsem za to dostala i výprask, ale byla jsem jednoduše ještě dítě. Nechácala jsem hlavně to, že rodiče můžou mít starosti a strach. Jednou jsem se schovala za balík sena, podruhé za keř, někdy jenom za roh domu. Pak jednoho dne jsem se nadosmrtila poučila.

Vždycky jsme chodili s babičkou a s dědou na houby. Vypadali jsme trochu jako z filmu Homolka a tobolka. Dostala jsem od mamky na krk píšťalku, kdybych se ztratila, tak abych mohla pískat. Vyžádala jsem si malý košík a vyrazila do lesa. Stále jsem se držela poblíž rodiny. Pak jsem našla krásný hříbek a hned vedle něho další a další. Po chvíli mi to začínalo být už podezřelé. Taková cestička z hub se přece jen tak nevidí. Vzpomněla jsem si na různé pohádky o holčičkách, které podobně vábily víly a divoženky.

Mávla jsem nad tím rukou a otočila se, abych ukázala, co jsem našla, ale za mnou nikdo nebyl. Na tváři mi ztuhl úsměv, byla jsem úplně někde jinde než zbytek mé rodiny. Zmocnil se mě strach. Žaludek jsem měla jak na vodě, bylo mi špatně. Oči mi začínaly vlhnout. Přemýšlela jsem, co mám v takové chvíli dělat. Naštěstí jsem si vzpomněla, že mi na krku visí píšťalka. Začala jsem pískat, co to šlo, a volat: „Mami! Tati!“ Nikdo však neodpovídal. Snažila jsem si vzpomenout, odkud jsem přišla. Stále jsem volala na své rodiče, ale nikdo neodpovídal.

Najednou jsem uslyšela mamčin hlas. Běžela jsem, jak nejrychleji jsem uměla. Když jsem ji uviděla, byla jsem štěstím bez sebe. Vpadla jsem jí do náručí a objala ji tak, že se nemohla skoro nadechnout. Když se po chvíli děda podíval do mého košíku a uviděl ty krásné hříby, řekl: „Ty snad vypěstovaly divoženky!“

Anežka Rückerová, 1. PD

Stvoření světa – Beata Rážová, 4. PD

JAK JSEM SE STALA DETEKTIVEM

Sedím ve svém pokoji a přemýšlím, jak se tato stará kniha objevila na mé posteli. Nejspíše vám to nedává smysl, tak začnu od úplného za-

čátku. Celá unavená a vyčerpaná se řítím ze školy domů, schody беру po dvou, otvírám dveře do svého pokoje, batoh odhazuju někam do kouta a po hlavě skáču do postele. „Au!“ Místo toho, abych pod hlavou ucítila měkoučký polštář, můj pád zbrzdilo něco tvrdšího. Zpod polštáře vytáhnu knihu. Zvláštní knihu. Ta mi nepřijde jako ze školní knihovny, pomyslím si.

Držím neznámou knihu v ruce a pádím si to k ségrinu pokoji s tím, že bude nejspíš její. Cestou si tu knížku prohlížím. Je stará, obal má nejspíš z kůže a na něm nějaké znaky. Sestra mi otevřela dveře. Po menším výslechu jsem zjistila, že její není.

Sedím v pokoji a už se na tu knihu koukám přes půl hodiny. Snažím se najít jediný normální důvod, jak se tu objevila. Přece nemohla jen tak spadnout z nebe. Periferním viděním zachytím nějaký pohyb. Kniha z ničeho nic začne sama listovat jako pominutá. Vymršťuji se z postele a s úžasem ji sleduji. Po pár vteřinách listování ustalo a na otevřených stránkách se objevily nějaké věty.

Jako strnulá stojím a nevím, jestli jsme viděla to, co jsem viděla. Malými krůčky jdu blíže a vidím nápis: Pomož mi to vyřešit. Hmatám po stole, dokud nenajdu něco na psaní a poté do knihy píšu: Jak pomoci? Pomalu se začíná objevovat další věta.

Něco těžkého mi dopadá na hlavu a já otvírám oči. První, co vidím, je můj kocour Ted. Rozhlížím se, hledám knihu, ale ta nikde. Hodiny ukazují čas večere a já si nahlas říkám: „Že by to byl jen sen?“

Agáta Dunová, 3. PD

Stvoření světa – Amálie Beranová, 4. PD

BLOUDĚNÍ

Vskutku krásný den na výlet. I přesto, že je začátek prosince, není taková zima, sníh se stále nedostavil. S mým kamarádem, kterému se říká Vraník, jsme se před pár dny domluvili na výletě do Polska. Dnes po obědě jsme vyrazili na autobus. Cesta utíkala jako voda, neustále jsme se rozhlíželi po okolí a kochali se. Nejzajímavější to však bylo, když jsme dorazili na místo určení. Procházeli jsme město, parky, památky a oba byli nadšení. Po dlouhé vycházce nám už byla pěkná zima. Rozhodli jsme se tedy jít na autobus domů.

„Jede nám to v pět hodin, stoprocentně,“ sliboval mi Vraník. I tak jsem byla neklidná. Právem. Čekali jsme na autobus asi třičtvrté hodiny. Nic. „Asi jsem se podíval na špatný jízdní řád,“ směje se. Já se taky směju, ale je mi zima, mám hlad a ani jeden nevíme, jak se dostaneme domů. Začíná se stmívat a počasí se rozhodlo rozbouřit. I když jsme nevěděli proč, a jestli to je dobrý nápad, vyrazili jsme na cestu směrem domů. Domov byl ale osmdesát kilometrů daleko.

Tma, zima, ledový vítr, sníh. Tak bych popsala naši cestu. V Polsku nesvítí mimo město pouliční lampy, všude jsou obrovské lesy. Za určitých podmínek by to byl krásný pohled. Například dívat se z tepla domova, z okna. Zhruba po hodině jsme vyšli z města, čekala nás několikahodinová cesta do dalšího záchytného bodu, kterým byla malá vesnice. Náš pochod byl pomalý. Oba jsme byli zmožení, bolely nás nohy. Hlad a mráz jsme možná už ani nevnímali. Přes silné sněžení a tmou jsme chvílemi sotva viděli na cestu. Kolem jedenácté večer jsme se ale dostali do vesnice. Byla úplně prázdná.

„Pojď, schováme se v chodbě téhle bytovky,“ navrhl Vraník. Byla to obrovská úleva, konečně nebyť vystavena počasí. Ale i tak mi bylo skoro do pláče. Vždyť jsem neměla ani komu zavolat... Nojo! Zavoláme si taxi, napadlo mě. Vraník měl našťastí signál a náš zachránce pan Stríťa ještě nespál. „Prý pro nás přijede za hodinu.“ Konečně domů!

Po hodině strávené v chodbě přijel taxikář a jeli jsme. Cesta byla rychlá, i tak jsem ale byla doma až v jednu ráno. Unavená tak, jak dlouho ne. Výlet byl vskutku vyčerpávající. Ale jsem si jistá, že na něj ani já, ani Vraník jen tak nezapomeneme.

Michaela Svozilová, 1. PD

SDÍLENÍ, NEBO ŽIVOT?

Jaký vliv na nás mají moderní technologie? S jejich příchodem se náš život výrazně změnil. Otázkou ale zůstává, jestli k lepšímu či horšímu.

V dnešní době už má téměř každý stále při sobě svůj chytrý mobilní telefon. Proč by taky ne? Je to dobrá výpomoc téměř ke všemu. Potřebujete vědět, kdy vám jede vlak? Podíváte se na mobil. Nebo chcete znát nějaký recept? Opět vám s tím pomůže. Či se snad jen chcete pochlubit novým kouskem ve vašem šatníku? I k tomu je váš mobil dobrý. Když nad tím tak přemýšlím, tak si vlastně ani sama nedokážu představit den bez mobilu. Vy snad ano?

Toto zařízení na nás má zajisté i negativní dopady. Ztrácíme schopnost mezilidské komunikace. Už se nemusíme s nikým bavit. Když něco potřebujeme, tak si to jednoduše najdeme na internetu. Jediný život, co nám zbývá, je na sociálních sítích. A odpovězte si sami. Je to vůbec nějaký život?

Svoje myšlenky raději vypouštíme volně na internet, mezi stovky cizích lidí, než abychom se svěřili svým blízkým. Na dovolené přemýšlíme pouze nad tím, jak bude naše fotka na Instagram vypadat nejlépe. Jako by na tom vůbec záleželo. Jako by se snad mohla srovnávat s fotkami ostatních. Jak by se taky mohla taková obyčejná fotka vyrovnat někomu, kdo využívá všemožné zkrášlovací filtry. Ten člověk na druhé straně mobilu už se ale nemusí podobat tomu, co nám ukazuje na sítích.

Zamyslete se sami. Radši byste si vybrali život skrytý za fotoaparát mobilu, plný lží a falše? Nebo se radši oprostili od těchto nesmyslných požíračů času a sebevědomí? To je otázka, na kterou bych i já těžko odpovídala.

Tereza Hofmanová, 4. TG

MŮJ BRATR FILIP

Můj bratr Filip se narodil 26. března 2001 v Trutnově jako prvorozený ze tří synů. Z vyprávění mých rodičů mě zaujalo, že již jako velmi malé dítě vynikal zvědavými otázkami a velkou slovní zásobou. A samozřejmě se u něj také rozvíjel vrozený hudební sluch. Zpíval i v pěveckých sborech Malíček, Prostředníček a Paleček v ZUŠ v Novém Městě nad Metují pod vedením jeho tety Magdaleny Mertlíkové. Náš otec se věnoval a aktivně věnuje atletice, avšak matka pochází z hudební rodiny, odkud zřejmě Filip zdědil geny.

Do Základní umělecké školy v Červeném Kostelci ho maminka přivedla na Den otevřených dveří, aby si vybral, na jaký hudební nástroj by

chtěl hrát. Prošel smyčcové oddělení, až skončil ve třídě paní učitelky Jany Šimkové, která vyučovala hru na violoncello. Tak se pro tento nástroj rozhodl a začal od září v první třídě tuto školu navštěvovat. I když po nějakém čase nadšení z tvrdého cvičení stupnic a etud trochu opadlo, paní učitelka v něm cítila silný potenciál, vlohy a cit pro hru na tento nádherný instrument. Jeho talent se tedy mohl rozvíjet. Zúčastnil se několika soutěží hudebních škol.

Na gymnáziu v tercii se po jednom úspěšném koncertě rozhodl, že se začne připravovat na talentové zkoušky na konzervatoř. Zkoušky skládal z hudební nauky a hry na nástroj. Úspěšně je zvládl a byl přijat. Z gymnázia v Náchodě tedy z tohoto důvodu po ukončení kvarty odešel. Pardubickou konzervatoř začal studovat u profesorů Josefa Krečmera a Jana Zemena. Jeho talent se pod vedením těchto dvou pedagogů rozvinul natolik, že se mohl účastnit velmi úspěšně mnoha soutěží. Získal první cenu na soutěži Talents for Europe v Dolním Kubíně (2021), první cenu na soutěži Mládí a Bohuslav Martinů v Poličce, druhou cenu na mezinárodní soutěži ProBohemia Ostrava (2019), druhou a dvakrát třetí cenu na mezinárodní soutěži O cenu Gustava Mahlera Jihlava (2019, 2020, 2021), dvakrát třetí cenu na mezinárodní soutěži Jana Vychytila v Praze (2017, 2018) a třetí cenu na soutěži konzervatoří (2017). S klavírním triem Trio con brio získal první cenu na soutěži Camerata Teplice (2022). Jako sólista vystoupil opakovaně například s komorní filharmonií Pardubice, Filharmonií Hradec Králové, symfonickým orchestrem Konzervatoře Pardubice, Novoměstskou filharmonií nebo Východočeským akademickým orchestrem. V roce 2022 vystoupil jako sólista na mezinárodním festivalu Mladá Praha.

V letech 2020-2022 byl členem orchestrální akademie PKF – Prague Philharmonia. Od roku 2022 je součástí projektu AKH – akademie komorní hudby. Účastnil se také mnoha mistrovských kurzů například u Emila Rovnera, Jérôme Pernoo Petra Nouzovského, Václava Lukse, Jiřího Barty či Michala Kaňky. V současnosti spolupracuje s klavíristkou Kateřinou Ochmanovou. Hraje na violoncello Mathias Heinicke 1931.

Zúčastnil se i různých charitativních akcí bez nároků na honorář. Vybral jsem si ho, protože je to můj brácha a je mým vzorem.

Šimon Rufer, 1. TG, seminární práce

SDÍLENÍ, NEBO ŽIVOT?

Velmi aktuálním tématem je dnes používání sociálních sítí a sdílení našeho života online. Pro velkou část populace, zvláště tu mladší, je to běžná součást života. Nedokážou si představit, že by neukázali online svůj život přátelům.

Dříve to tak však nebylo. Lidé chodili do divadla a na koncerty, které si užívali v tu danou chvíli. A vzpomínky měli pouze v paměti, nikoli na sociálních sítích. Všimli si každodenních radostí a maličkostí, dokonce je to naplňovalo. Dokázali se bavit a užívat si aktuální chvíli bez mobilního telefonu. Proč dnes lidé potřebují toto zařízení na prožití vlastně čehokoliv?

Důvodem je to, že lidé už si nedokážou vytvořit vzpomínky bez mobilu. Pokud to není na sociálních sítích, jako by se to nestalo. Skoro každý má svůj mobil téměř přilepený k ruce a svět vnímá pouze prostřednictvím fotoaparátu a displeje, na kterém si po přidání vlastních fotek prohlíží příspěvky ostatních. Na ty dále reaguje a přeposílá je dál. Čím

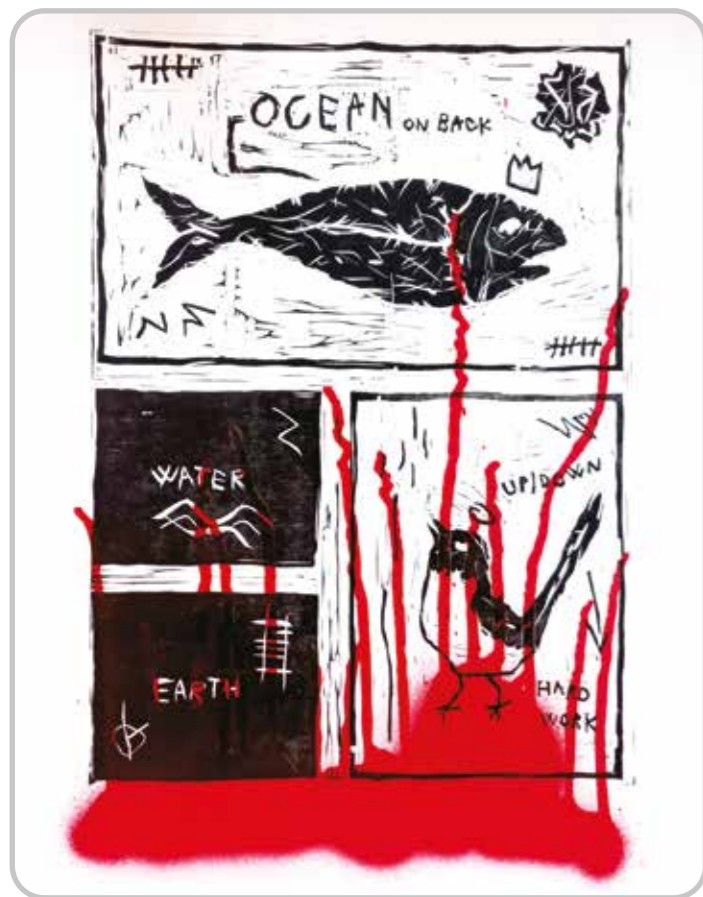

více člověk dostane „lajků“, tím lépe se cítí. A my se rádi cítíme dobře a rádi se chlubíme. Tak přidáváme další a další příspěvky a nedočkavě vyhlížíme ohromené reakce ostatních. Postupem času to pohltí každého. Když nic nepřidáváme, lidem nepřijedeme zajímaví, přestanou se o nás zajímat a přestanou nás sledovat. Už pro ně v podstatě neexistujeme. To většinu donutí k sdílení událostí.

Tam se nachází zakopaný pes. Ale půjde ho ještě vykopat? Lidé se vzájemně předhánějí v přidávání příspěvků, snaží se být těmi nejlepšími, nezajímavějšími a nejkrásnějšími. Ukazují ze života jen to dobré, jen to, co není úplně reálné. I když se tváří, že je. Používají zkrášlovací aplikace a všelijaké filtry. Jenže konzument neví celou pravdu. Vidí jen zkraslené iluze o životě jiných. Jeho pocity úzkosti a méněcennosti to prohloubí a nutí ho přemýšlet, proč jeho život není také právě tak krásný. Tento důvod je jeden z mnoha, které podle výzkumů způsobují úzkosti spojené s užíváním sociálních sítí.

Je to jako točit se v kruhu. Někdo něco přidá, druhý se ho snaží překonat, a tak se to neustále opakuje. Je to lavina, která časem všechny vtáhne. Velká část populace se ztotožňuje s názorem, že jejich nálada a každodenní život ovlivňují sociální síť. Je ještě šance, že se to změní, nebo společnost ztratí zájem o ostatní? Lidé budou jen sobečtější a lidská morálka klesne na dno. Nebo včas zahodíme naše chytrá zařízení a vrátíme se zpět k životu?

Veronika Jirušová, 4. TG

Stvoření světa – Tomáš Smíšek, 4. PD

KDYŽ SE ŘEKNE VÁLKA

Když se řekne slovo válka, tak si představí každý něco jiného. Někdo typickou válku, kde se bojuje zbraněmi, tanky, pistolemi, granáty... Kde umírají tisíce nevinných lidí, kteří za nic nemohou. Byli do ní zataženi, aniž by měli právo v ní nebyť. Každý den prožívají peklo, bojují za své blízké a hlavně za svůj život. Ztratili domov. Je to boj o přežití.

Někdo si představí válku mezi spolužáky ve škole. Jak nějaká skupina lidí šikanuje ty slabší a myslí si, že jsou machři, že jsou silní, když někomu ubližují a ničí mu život. Ničí jeho sny, osobnost i sebevědomí.

Šikanují hlavně ty, kteří se oblékají jinak, chovají se jinak, mají rádi něco jiného či ty, kteří nejsou podle jejich standardu krásy. Každý den je uráží, ponižují a nadávají jim. Berou jim věci, v horším případě je mlátí, kopou, týrají. Jsou na ně hnusní jen proto, že jsou jiní, originální a nestydí se za to. Nejhorší na tom je, že místo toho, aby jim někdo pomohl, tak se ještě k těm šikanérům přidá, protože si myslí, že by bylo trapné, kdyby se jich zastal a pomohl jim.

Někdo si představí válku se sebou samým. Neví, co od života čeká. Neví, jestli se chová správně, jestli v životě něco dokáže. Nemůže se najít a stanovit si nějaké cíle, protože o sobě neustále pochybuje. Pořád se srovnává s ostatními a říká si, jestli je dost dobrý. Jestli za něco stojí.

Já sama jsem ve válce, ale s nemocí. Ten boj trvá už přes rok a půl. Doktor stále neví, proč se mi to všechno děje. Mám za sebou už spoustu vyšetření. Zjistili jen to, že mám histaminovou intoleranci, která způsobuje mnoho zdravotních problémů. Samozřejmě vím, že existují mnohem horší a závažnější nemoci, ale je to pro mě hrozně těžké a vyčerpávající. Nikomu bych to nepřála.

A proto vás prosím, abyste se zamysleli, jestli je opravdu nutné někomu ubližovat nebo vyvolávat konflikty. Bez nich by byl totiž svět lepším a krásnějším místem.

Lucie Kubečková, 1. PD

ZTRACENÝ MOBIL

Jednoho sobotního rána jsme se na jižní Moravě připravovali na rodinnou oslavu. Naše tetička Elke, původem z Německa, slavila své sedmdesáté narozeniny. A jak víte, to je opravdu velká sláva. Proto se sjela celá široká rodina nejen z Čech a Moravy, ale také spousta příbuzných z Německa. Po příjezdu jsme se všichni radostně pozdravili. Bylo to celkem hektické, všichni se svlékali a odkládali si věci úplně všude. Když jsme tetičce popřáli a předali jí dary, přivezla nám cateringová společnost jídlo.

Po jídle se teta Markéta zapojila do konverzace a chtěla ukázat fotku, kterou měla v telefonu. Bylo to asi po dvou hodinách strávených ve vinném sklípku. Její manžel se jí několikrát zeptal, jestli si je opravdu jistá, že ten telefon měla s sebou, načež dostal několikrát tu samou odpověď: „Ano, přece bych ho nenechala doma.“ On jí tedy na telefon volal, ale teta je proslulá zásadně vypnutým vyzváněním. Po půlhodině marného volání se všichni zapojili do hledání telefonu. Hledali jsme opravdu všude. Jelikož její předchozí telefon skončil utopen v záchodové míse, hledali jsme i tam. Prohledávali jsme všechny bundy, kabelky a stoly.

To už hledali opravdu všichni. Někoho napadlo zavolat cateringovou společnost, jestli náhodou nemají ten telefon v nějaké krabici. Neměli. Jako další přišel na řadu nápad připojit se k telefonu přes aplikaci. Se slabým internetovým připojením šlo aplikaci stáhnout docela špatně, ale nakonec se to podařilo. Zdaleka ne posledním zádrhelem bylo heslo. Co myslíte, pamatovala si ho teta? No samozřejmě že ne. Ona ho přece měla napsané v telefonu, takže si ho pamatovat nemusela. Ještě že naši rodinní specialisti přes techniku byli tak chytří a resetovali ho. Bohužel jsme se nikam neposunuli, jelikož telefon nekomunikoval. Všichni už propadali panice.

Vtom zavolala nemocná babička, která nemohla jet na oslavu, že telefon tety Markéty leží doma na stole a že jí pořád někdo volá. Tento příběh se skutečně stal. Jména a osoby nejsou smyšlené, opravdu je to moje rodina.

Martina Bitnarová, 1. K

PLNÍM SI SVÉ SNY

Každý z nás má nějaké sny. Znáte to, když jste malé dítě, chcete být třeba kosmonautem nebo superhrdinou. Superman a tak podobně. No, všichni víme, že tyto dětské sny se většinou neplní, obzvláště ty

superhrdinské. Člověk trochu povyroste a pak chce být zase hasičem nebo policistou. To už jsou trochu reálnější vize. Aby se však nějaký sen stal skutečností, musí se tomu trochu pomoci.

Když jsem byla ještě malá holka, často jsem se otáčela, když kolem projížděla nějaká motorka. Raději jsem měla choppery, ty byly již z dálky krásně slyšet. Moc jsem si přála taky takhle jezdit a lákalo mě mít růžový skútr. Vždycky jsem trochu vyčnívala z řady. Když si moje kamarádky hrály s panenkami, já jsem si hrála s auty. Když si holky z mého okolí začaly lakovat nehty, já jsem běhala s kluky po lese a hrála na schovávanou. V té době jsem změnila názor. „Nebude to růžový skútr. Bude to velká černá motorka, podobná, jako má mamka. A budu na ní jezdit úplně pořád!“ To byla moje slova, když jsem byla asi tak ve 3. třídě. Tehdy jsem začala cestu za svým snem.

Začala jsem si schovávat každou korunu, co jsem dostala. Doma jsem pomáhala jako o život jenom proto, abych dostala dvacet korun za týdne. Tehdy mi to připadalo jako velký obnos, ale dnes jako malé drobné. Každou korunu, kterou jsem dostala třeba za vysvědčení, jsem si schovala do pokladničky, i přesto, že mí kamarádi utíkali do obchodu rychle si za své odměny něco koupit. Taky jsem měla hodnou babičku, která mi každou návštěvu dala stovku nebo dvě, abych si udělala radost a něco si koupila. Já jsem samozřejmě jako hodná vnučka poděkovala a hned, jak jsem nastoupila do auta, už jsem ji dávala mamce, že si ji doma hodím do pokladničky na motorku. V patnácti jsem už začala uvažovat o nějaké brigádě. Řekla jsem to tátovi, který se zeptal v práci. Po dvou týdnech jsem se dozvěděla, že mě tam vzali. „Díky, tatí!“

Nebylo to jednoduché, celé léto dojíždět a pomáhat v restauraci v kuchyni i za barem, dělat děvče pro všechno. Některé dny jsem už ráno cítila, jak budu večer unavená. Ale výsledek mě nadchnul a v pokladničce zase přibyla další hotovost. Rok nato jsem opět zavolala kvůli brigádě, a protože se mnou už loni byli spokojení, měla jsem místo jisté. Bylo to ovšem trochu náročnější, protože mezi prací jsem si dělala řidičský průkaz. A taky že jsem ho udělala. Když jsem si spočítala všechny ty vydělané peníze, které jsem si spořila zhruba 8 let, měla jsem dost na to, abych si mohla splnit svůj sen.

S tím mi opět pomohla máma. Pravda, trochu mě podfoukla a vybrala mi pokladničku, ale nemám jí to za zlé. V den, kdy jsem se vrátila s nejistotou, zda jsem závěrečné zkoušky v autoškolě udělala nebo ne, mě rodiče vzali do garáže, kde na mě čekala „hromada hader“. Ty příkrývaly nádhernou černou motorku, zdobenou chromy. Znáte ten pocit „šťastná jako želva“? Ano, přesně tak jsem se cítila. Nebo možná ještě víc. Pokud ten pocit neznáte, je na čase udělat něco pro to, aby se i váš sen stal skutečností...

Martina Bitnarová, 1. K

PLNÍM SI SVÉ SNY

Sny? Co to jsou sny? Sny se nám zdají v takzvané REM fázi spánku. Někdy si sny pamatujeme, ale většinou se vypaří z hlavy již po vykročení z postele. Ale některé sny se usadí v naší hlavě. Žijí v nás tak dlouho, že

máme pocit, že v nás leží již od prvního nádechu. Podmaní si nás jako loutku, která se tento sen snaží dělat čím dál živější. Může se zdát, že tato loutka provádí jaksi zvláštní činy, jenže ona moc dobře ví, co dělá. Nepotřebuje usínat, aby tento sen viděla před svými lesklými očima plnými touhy.

Rok 2018, den jako každý jiný. Hodina matematiky. Opatrně sahám po telefonu, abych se podívala, kolik minut zbývá do přestávky. Tyto hodiny byly bojem o přežití. Během krácení dlouhé chvíle na telefonu jsem na Facebooku zahlédla příspěvek, na kterém byli dva cyklisté. Stálo v něm: „Pokud i vy chcete nosit tento krásný dres v barvách české trikolory, trénujte.“ Na pár vteřin nepřítomně hledím do lavičky a do očí se mi vkrádají slzy. Raději sklopím hlavu, aby mě nikdo neviděl. Představa, že bych jezdila na závody po světě a reprezentovala Českou republiku pro mě byla velice emotivní. Byla to touha, hnací motor, byl to sen! Čas šel a má cesta změnit slovo sen na slovo život zrovna čistě vymetená nebyla. Ulehnot po škole na gauč, nebo se rovnou připravovat na následující školní den, bylo naprosto nereálné. Když se k těžkému tréninku přidá ještě nemilosrdné počasí, zima a déšť, energie ubývá více, než si myslíte. Existovala pro mě jenom cyklistika a slova rodičů či učitelů, že žijí mimo realitu, jsem si nepřipouštěla.

Nyní vidím, že se ta dřina opravdu vyplatila. Díky závodům v tom krásném modrobíločerveném dresu mám možnost navštívit mnoho nových zemí a poznat odlišné kultury. Ten největší sen, zúčastnit se mistrovství světa, se mi splnil. Tím to ale rozhodně nekončí. Cítit se nejlépe jak můžete, slyšet davy lidí, pohánějící vás během závodu vpřed, je jako droga.

Chtěla bych vám všem sdělit, že jde všechno, pokud po tom opravdu toužíte. Nehleďte důvody, proč to nejde, že nemáte takové zázemí a prostředky jako ostatní, že na to nemáte předpoklady... Jednoduše pracujte s tím, co máte. Snažte se tak, jak nejlépe umíte. Naporovnávejte se s ostatními a mějte svůj svět, kam můžete uniknout. Ze začátku nečekejte potlesk, protože uslyšíte spíše pochybnosti. Spolehejte se jen na sebe, protože ani ti nejbližší vám nebudou dostatečně rozumět. Žijte.

Karla Nováková, 3. PD

Stvoření světa – Kateřina Michalová, 4. PD

(KDYŽ SE ŘEKNE) VÁLKA

Něco ve mně jinak je...
Jinak jako by mě postihla Proměna Franze Kafky
Ale nemám žádné krovky...
Asi mě potkala má Těžká hodina
Jsem bez srdce...
A nezajímá mě rodina...

Názory se ve mně bijí jako na západní frontě,
ale kde je klid...
Vedu válku
Nevedu ji s mlouky

Přišlo to znenadání jako srpen 68
Jen žádné hranaté železné maringotky
Procházím si změnou jako Nora
Nechci být loutkou manipulátora

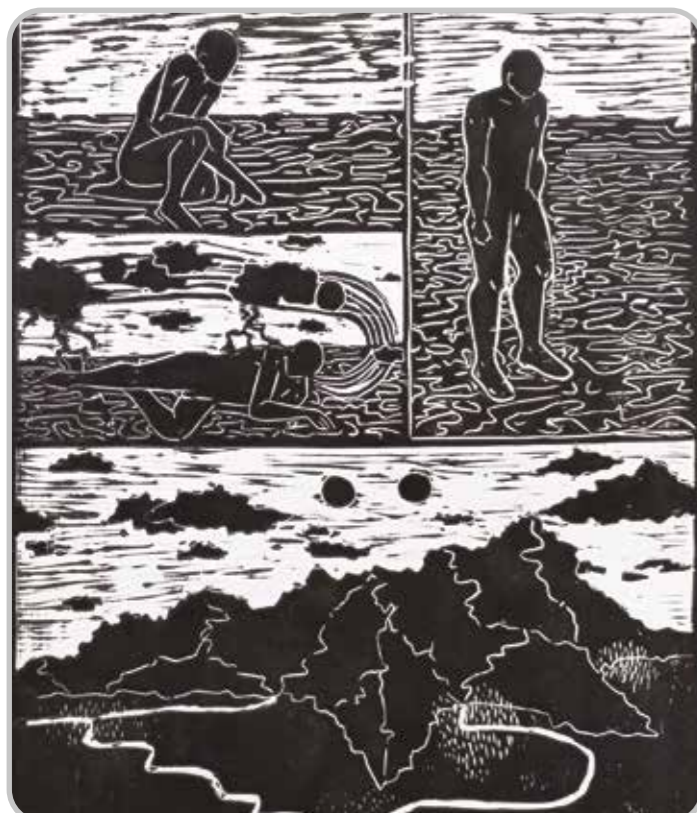
Připadám si jako Petr a Lucie zasypaný v sutinách
Při těch zdoluhavých hodinách,
kdy myšlenky jsou jáma a já kyvadlo...
Nebaví mě hrát do divadlo...

Mé problémy zdají se být mravenčí,
když na ně člověk kouká zvenčí
To je Ze života hmyzu...
Jsem zralý podstoupit psychoanalýzu

Navenek se ale vždy budu jevit idylicky
Jako Babička vlídný...
Jako májová krajina klidný...
Jako Malý princ nevinný...

Budu čekat na statečné srdce
A až se smírím jako rody nad Romeem a Julii
zvolám hlasitě jako havran NEVERMORE

Tomáš Kameník, 3. PD

Stvoření světa – Elizabeth Schodová, 4. PD

NEJLEPŠÍ KONCERT MÉHO ŽIVOTA

„Nechceš jít se mnou na koncert?“ Můj vztah se starší sestrou nikdy nebyl zrovna ideální. Často jsme se hádaly a bylo to mezi námi dost napjaté. Když ještě chodila se mnou na základku, tak jsem ji viděla na chodbách a věděla, s kým se přátelí, prostě jsem ji měla stále nablízku. Na střední se mi ale vzdálila, proto mě zaskočilo, když mě pozvala na koncert. „Co-cože?“ zeptala jsem se překvapeně. „Na Masaryčce bude dnes večer nějaký malý koncert, nechceš tam jít se mnou?“ dovysvětlila nenuceně. „Jasně že jo!“

Mé nadšení bylo nezměrné. Nejraději bych ji objala, ale nechtěla jsem pokoušet štěstí. Tělem mi projíždělo mrazivé vzrušení. Ještě nikdy jsem na žádném koncertě nebyla, tak jsem se nemohla dočkat. Co na tom, že je to jenom tady ve městě? Co na tom, že jsem ani nevěděla, co se tam bude hrát? Strávím večer se svou sestrou, a dokonce na koncertě. Jupí!

Čas se pomalu krátil, začaly jsme se tedy chystat. Snažila jsem se obléct podobně jako sestra, to znamenalo roztrhané džíny, tílko a košili, kterou jsem si u ní vyškemrala. Pro změnu jsem si udělala dva roztomilé culíčky a vzala si své nejmilejší náhrdelníky. Když jsem „nenápadně“ pokukovala po svém starším vzoru, jak se líčí, obrátila se na mě. „Hrcni si sem a já ti taky něco udělám,“ zatvářila se naoko otráveně. Oči mi zajiskřily a poslušně jsem si sedla na okraj vany, aby ze mě mohla vykouzlit rockerku.

Cesta nám trvala asi 20 minut. Celou dobu jsme si povídaly a já byla v sedmém nebi. Takové klábosení mi opravdu chybělo. Vždycky jsem ve filmech záviděla postavám jejich sourozenecké vztahy. Teď jsem si přišla jako jedna z těch filmových hrdinek. V koutku jsem si hlodal otravný hlas pochybnosti: Není to opravdu jen film? Nesním náhodou? Nehrajeme tu jen nějaké role? Zatřesu hlavou, abych ty myšlenky zapudila. Ne, přikážu si, tuhle noc mi nic nezkaží!

Dorazily jsme těsně před začátkem první písničky. V záři barevných světýlek jsem se snažila udělat s tou treperendou pár selfiček, která bych mohla poslat mamce, ale ona se na nich šklebila jako naprostý magor. Když se mi podařilo ukořistit fotku, jak jí dávám pusu na tvář, tak jsem ji milosrdně propustila. Tvářila se sice jako sele na porážce, ale já se cítila jako vítěz. Hudba se rozezněla místností. My jsme stály v první řadě. Vůbec to neznělo špatně, dokonce se nám to i celkem líbilo. Vrtěly jsme se do rytmu elektrické kytary. No vlastně tím myslím hlavně sebe. Ji bych musela jediné zlechat, abych ji přiměla jakkoliv se pohnout.

Po pár písničkách hudba náhle utichne. Zapne se projektor a zpěvák začne mluvit o nějakých závislostech, domácím násilí a podobných věcech. Na stěně se začnou promítat videa o lidech, kteří popisují své zkušenosti. Když to skončilo, tak zpěvák začal vést motivační řeč plnou optimismu a boje za správnou věc, až nám to znělo jako nábor do nějaké sekty. Skepticky jsme se na sebe podívaly. Tichou konverzací a posunky jsme se domluvily, že se potichoučku vypaříme jak pára nad hrcem.

Vůbec nás nenapadlo, že na koncertě, od kterého jsme očekávaly rockový nářez, se budou řešit vážné věci. Byla jsem rozjetá, v krvi spoustu adrenalinu, a jakmile jsem se dostala ven, otočila se na sestru a viděla, jak jí cukají koutky, neudržela jsem se. Vypukla jsem v bouřlivý smích a ona hned po mně. Závěr koncertu byl trochu nečekaný, ale pro mě to byl první a nejlepší koncert mého života.

Sabina Michálčková, 3. PD

KDYŽ SE ŘEKNE VÁLKA

Když se řekne válka, spousta lidí si představí krev, slzy, smrt a zoufalství. Já ne. Jako první mi mozek nahodil obličej mé mladší sestry s úšklebkem na rtech. Myslím, že každého, kdo má sourozence, napadla ales-

poň jednou myšlenka: „Chceš válku? Máš ji mít, ty existenční omyle!“ Válka je obecně strašná věc, o tom nemá cenu diskutovat. Ale válka sourozenců, to je spíš komedie než tragédie.

Samozřejmě existují různé typy. Jako první bych uvedla „dominantní“ války plné různých šklebů, vzdechů nad nízkou inteligencí protivníka a protáčení panenek. Jednoduše řečeno, vaše Nemesis již nějakou dobu týrá hladý brouka „mozkožrouta“, hlavně že vy jste genialita sama. Vznikají většinou ve chvíli, kdy se jeden z vás dopustí nemyslitelně hloupé chyby, na které ve své maličkosti ani trochu nezáleží. Z nějakého důvodu to je ale v očích vaší mladší kopie až smrtelně důležité. Z toho může vzniknout slovní přestřelka, hlasitá výměna názorů, ba dokonce fyzické připomenutí dominantnosti. Nebezpečné to je hlavně v soukromí, v přítomnosti dospělých se lze obávat pouze výchovných pohladvů.

Hierarchie je sice jeden z nejčastějších důvodů sourozeneckých sporů, ale většinou se obejde bez fyzických zákroků. To se už nedá říct o válkách „majetkových“. Tam létá jedna facka za druhou, sem tam kolem vás prosvítí hřeben, bacha, řítí se sprej na hmyz a občas vás mine učebnice dějepisu. Tak či onak, málokdy se z bitvy odchází bez barevných otisků prstů na zápěstí, rudých škrábaců na ramenou, zlámaných nehtů nebo napučených růžových flíčků na zádech či stehnech od nelítostné srážky s tvrdým předmětem nebo zdí. Důvody jsou jednoduché. Častokrát jsem měla chuť zkopat sestru do hranaté koule, kdykoli tvrdohlavě tvrdila, že černé tričko s potiskem, které jsem dostala loni k Vánocům, je určitě její. Kdykoli tvrdila, že ta zbylá barevná ponožka s hvězdičkami určitě její není. Kdykoli tvrdila, že tavicí pistoli jsem měla naposlady já, a proto bych to měla být já, kdo ji uklidí. Přesně tyto boje a hádky dohání rodiče k šílenství. Především se na mě, jako na starší, dívali vyčítavým pohledem, který jasně říkal: „Už zase? Přestaňte se hádat!“ Nakonec vám nezbyvá, než vypustit přebytečný vzduch z plíc a udělat, co se od vás očekává. Ustoupit.

Každý občas máme špatné dny. Někdy týdny. Možná měsíce. A každý to potřebujeme čas od času ventilovat. Pro to jsou sourozenci přímo stvořeni. Představte si to. Ve škole jste dostali čočku od učitele a přednášku před celou třídou, že zápisky v letákové edici tady nepřijímají. Pak přijдете domů, oddychnete si, že máte konečně klid, v chodbě zavoní oběd a pak BUM. Před vámi stojí dítě Satanovo a vy si zděšeně uvědomíte, že klid bude ještě nějakou dobu pouhopouhý sen. Unaveně se přivítáte se zbytkem rodiny, zasednete ke stolu na opožděný oběd a ani vaše podezřele unaveně pomalá chůze vás nezachrání před otázkami jako: „Jak bylo ve škole? Nějaké novinky? Všechno dobré?“ Ano, je to projev zájmu a lásky, ale mozek sešrotovaný na kaši únavou vyhodnotí otázky jako otravné zbytečné a na jednu se zdá těžké uhlídat barvu a tón hlasu. Protočení panenek mnohdy zabránit nejde a toho si všimnou právě sourozenci. Určitě jim došlo, že jste z celého dne otrávení. Určitě jim došlo, že konverzovat s rodinou je to poslední, na co máte náladu. A určitě jim to došlo ve chvíli, kdy se jim v očích objevily ty dábelské jiskřičky. V tu chvíli mají na výběr. Podrazit vás, upozornit na stále nevykonané povinnosti a nevěnně se zapojit do víru otázek. A vy víte, že oni ví, a rozčiluje vás to. Zatínáte dlaně v pěsti, až vám zbělají klouby. Zhluboka dýcháte a koušete si rty. To vše jen proto, abyste zabránili scéně, o jejíž existenci bylo rozhodnuto první otázkou. Pohár trpělivosti přeteče. Hlas se začne různě kroutit pod nápojem vzteku a frustrace z celého dne. Myšlenky nekontrolovatelně tančí okolo představy, jak své sestře či bratrovi vrazíte takovou facku, až spadne ze židle pod stůl. A možná by se to i stalo, nebýt rázného zakročení rodičů, kteří toho zřejmě mají dost. V tu chvíli je po všem. Konec. Napětí ve vzduchu sice přetrvává, ale už nikomu nehrozí ublížení na zdraví.

Jsem ráda, že já osobně můžu s hrdostí prohlásit, že se mě tohle aspoň v posledních několika měsících netýká. Je to možná tím, že jsme si obě se sestrou plně vědomy, že v dnešním světě se můžeme spolehnout jen jedna na druhou.

Adéla Čermáková, 2. TG

ODBORNÝ TEST

1. KOŽNÍ ADNEXA JSOU:

- a) vlasy a nehty
- b) potní a mazové žlázy
- c) vlasy, nehty, potní a mazové žlázy

2. ZÁKLADNÍ ČÁSTI VLASOVÉHO ÚSTROJÍ JSOU:

- a) stvol a kořínek
- b) papila a bulbus
- c) mazová žláza a stvol

3. DO SKUPINY DLOUHÝCH VLASŮ NEPATŘÍ:

- a) brvy v nose
- b) vousy
- c) ochlupení v podpaží

4. LANUGO JE:

- a) část vlasu
- b) chmýří po celém těle
- c) odborný název pro vlas

5. VLASOVÝ STVOL JE ČÁST VLASU ULOŽENÁ:

- a) nad pokožkou
- b) pod pokožkou
- c) není to část vlasu

6. STŘEDNÍ VLÁKNITÁ VRSTVA VLASU SE NAZÝVÁ:

- a) kutikula
- b) kortex
- c) papila

7. VÝŽIVU A RŮST VLASU ZAJIŠŤUJE:

- a) vlasový kořínek
- b) mazová žláza
- c) vlasová cibulka

8. VLASOVÉ BARVIVO SE NAZÝVÁ:

- a) melanin
- b) keratin
- c) kortex

9. VLASOVÝ KOŘÍNEK JE ULOŽEN POD POKOŽKOU VE:

- a) vlasovém míšku
- b) vnitřní pochvě
- c) vnější pochvě

10. ORTOKORTEX JE:

- a) nepravidelně uspořádaný kortex
- b) snopečkovitě uspořádání vláken keratinu
- c) střední vláknitá vrstva vlasu

11. VLASOVÝ MELANIN OVLIVŇUJE:

- a) schopnost vlasů dorůst určité délky
- b) přirozenou barvu vlasů
- c) hustotu a tvrdost vlasů

12. STUKTURA VNITŘNÍ CENTRÁLNÍ VRSTVY JE:

- a) vláknitá
- b) houbovitá
- c) houbovitá s dutinkami

Lucie Hladíková, 2. K

ODBORNÝ TEST - KADEŘNICE

JAK ČASTO BY SE MĚLY MÝT VLASY?

- obden (s)
- podle potřeby (o)
- jednou za týden (k)

CO JE TRVALÁ ONDULACE?

- dočasné zvlnění vlasů (l)
- trvalé zvlnění vlasů (n)

K ČEMU JE DOBRÝ KERATIN?

- regenerace a ochrana (d)
- uhlazení (a)
- na kudrnatost (e)

JAKÉ ZBARVENÍ MÁ FEOMELANIN?

- červené (r)
- světlé (u)
- tmavé (j)

K ČEMU BY SE MĚL UŽÍVAT KONDICIONÉR?

- pro dobrý pocit (k)
- uhlazení (t)
- uzavření vlasu (l)

JAKÁ BARVA NEUTRALIZUJE ŽLUTOU?

- zelená (s)
- fialová (a)
- modrá (h)

CO JE NH₂?

- amoniak (c)
- peroxid vodíku (m)
- kyselina hyaluronová (t)

JAKÉ PH MÁ POKOŽKA?

- neutrální – 7 (v)
- zásadité – 9 (o)
- kyselé – 5,5 (e)

Kateřina Plecháčová, 2. K

Výsledek slovo: ondulace

Stvoření světa – Sára Kaválková, 4. PD

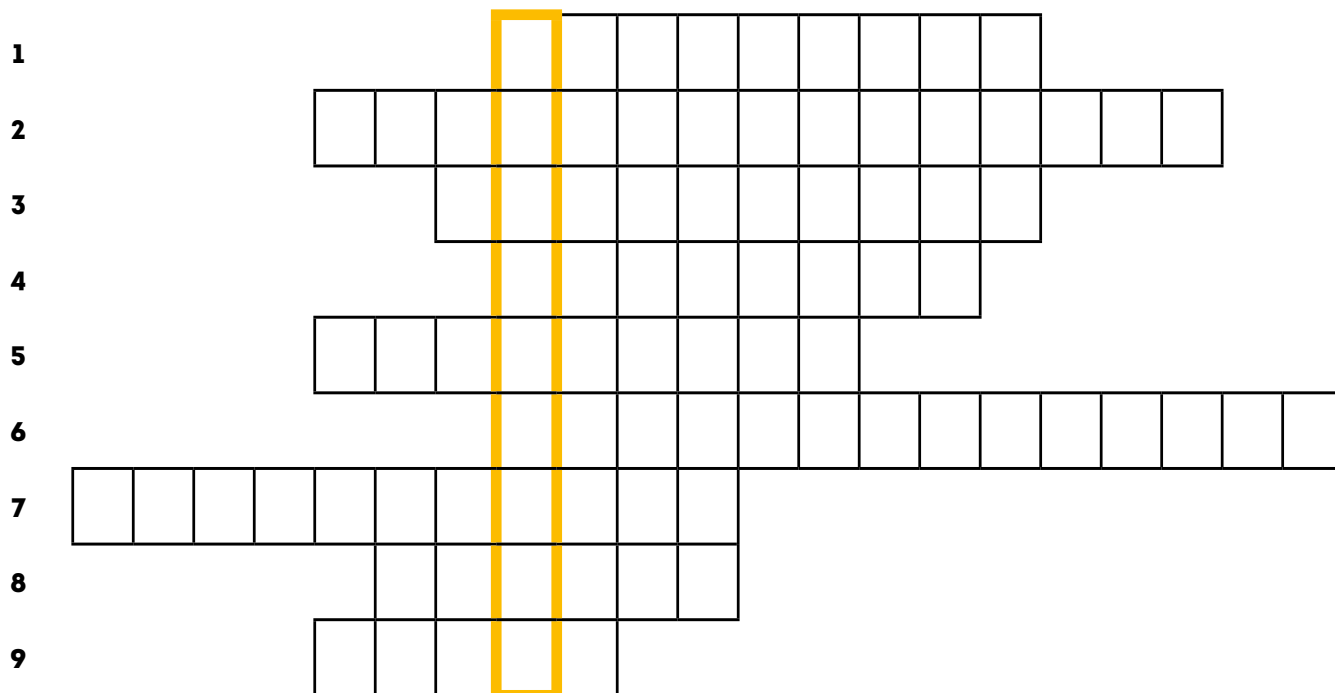

Dominika Pavlyshynets, 1. PD

Magdalena Tymelová, 1. PD

KŘÍŽOVKA

1. CO JE PŘÍMÝ TISK Z HLOUBKY?
2. NA JAKOU TECHNIKU MŮŽEME VYUŽÍT HLUBOTISK?
3. JAK SE JMENUJE TECHNIKA, U KTERÉ POUŽÍVÁME RYTÍ JEHLOU DO MATERIÁLU?
4. MŮŽEME TISKNOT AŽ 140 L/CM. NAPŘ: POŠTOVNÍ ZNÁMKY, CENINY A...
5. JAKÝ MŮŽE BÝT TENTO TISK?
6. CO JE NEPŘÍMÝ TISK Z HLOUBKY?
7. MÁME HLUBOTISK: KLASICKÝ, POLOAUTOTYPICKÝ A...
8. JAKÁ JE VÝDRŽNOST TISKOVÉ FORMY?
9. JAKÁ SE POUŽÍVÁ BARVA NA TISK Z HLOUBKY? HUSTÁ NEBO ŘÍDKÁ

Denisa Chrásková, 1. T

Křížovka:
1. hlubotisk, 2. obalová technika, 3. suchá jehla, 4. bankovky, 6. tampónový tisk, 7. autotypický, 8. vysoká, 9. řídká
tajenka: HLUBOTISK

OSMISMĚRKA

V	Ý	Z	V	A	K	A	R	E	L	I	V	P
Ý	L	Č	P	E	L	I	K	Á	N	N	Á	Ř
R	I	O	Z	E	M	Ě	E	A	Á	K	L	E
A	T	K	S	M	Ú	Z	A	D	L	O	K	D
Z	E	O	P	I	C	E	T	Ě	E	U	A	M
Z	R	A	K	V	A	N	A	D	Z	S	K	Ě
K	A	P	R	A	S	L	Á	V	A	T	A	T
Ý	T	T	A	T	R	A	T	N	Ů	Ž	M	A
M	U	Ž	K	J	S	T	R	O	M	A	N	L
Z	R	CH	O	B	O	T	N	I	C	E	A	Í
T	A	K	T	I	K	A	Y	S	T	Ů	L	Ř
A	N	A	K	O	N	D	A	P	T	Á	K	K

SLOVA V OSMISMĚRCE:

VÝZVA, KAREL IV, PŘEDMĚT, VÁLKA, PELIKÁN, VÝRAZ, INKOST, LITERATURA, MUŽ, TAKTIKA, KAPR, ZRAK, OKO, ZEMĚ, OPICE, MÚZA, ANAKONDA, RAK, TATRA, IVA, NÁLEZ, VANAD, DĚDA, KAMNA, TÁTA, SLÁVA, NŮŽ, TALÍŘ, PTÁK, STŮL, CHOBOTNICE, STROM

Barbora Zahálková, 1. PD

Osmisměrka: Český jazyk

OBÁLKA: MARIKA JELÍNKOVÁ 3. TG
GRAFICKY ZPRACOVAL: DAVID JIRMAN 3. TG
TISK: CENTRUM PROPAGAČNÍ TVORBY A POLYGRAFIE VELKÉ POŘÍČÍ